

kan gennemføres. Regeringen finder herefter, at den enkleste løsning vil være at udvide de gældende regler om enkepension til at omfatte enkemænd, således at der fremtidig ydes enkemandspension på samme betingelser, som er gældende for den nuværende enkepension.

Det er altså en rent teknisk ligestilling, der foreslås, uden hensyntagen til socialpolitiske og forsørgelsesmæssige aspekter.

Hensigten med en sådan enkel løsning er bl. a. at undgå, at den foregriber senere (mere omfattende) ændringer af hele det offentlige pensionssystem. Dette gælder såvel de principielle spørgsmål omkring efterladtepension som spørgsmålene om de konkrete betingelser herfor.

Bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Forslaget er en konsekvens af forslag nr. 3.

Til nr. 2.

Bortset fra de nødvendige reelle ændringer som følge af, at reglerne i Kap. IV. Enkepension, nu foreslås udvidet til at omfatte enkemænd, er de foreslåede ændringer af redaktionel art, idet det findes ønskeligt mere klart og overskueligt end hidtil i § 11 at samle de gældende betingelser i §§ 11, 12 og 14 for at få udbetalt efterladtepension.

Med hensyn til aldersbetingelsen 62 år bemærkes, at aldersgrænsen for at oppebære tillægspension i form af egenpension er 67 år både for kvinder og mænd. Grunden til, at aldersgrænsen for modtagelse af tillægspension i form af enkepension i sin tid blev fastsat til 62 år, er, at 62 år er den almindelige aldersgrænse for opnåelse af folkepension for enlige kvinder. En tilsvarende aldersgrænse findes ikke for enlige mænd i folkepensionsloven. Under hensyn hertil og da mænd i alderen 62-67 år endnu typisk er i arbejde, måtte aldersgrænsen for retten til enkemandspension i og for sig naturligst fastsættes til 67 år. Da forslaget tilsigter at tilvejebringe ligestilling mellem kvinder og mænd i henseende til ægtefællepension også for så vidt angår aldersbetingelsen, har regeringen dog fundet det rigtigere at bibeholde den for enkepension hidtil gældende aldersgrænse på 62 år for alle ægtefællepensionsberettigede, fremfor at hæve denne fælles aldersgrænse til 67 år og dermed forringe stillingen for enkerne.

Det må fremhæves, at de hidtil gældende betingelser for opnåelse af enkepension, der foreslås

opretholdt for ægtefællepensionen, i øvrigt vil blive ensbetydende med, at kun et yderst ringe antal enkemænd over 67 år rent faktisk vil blive berettiget til ægtefællepension, idet deres tillægspension i form af egenpension fra det 67. år i det alt overvejende antal tilfældé vil overstige halvdelen af hustruens egenpension og dermed bevirke bortfald af ægtefællepensionen.

Det bemærkes, at fraskilte kvinder efter lov nr. 102 af 14. marts 1941 om bevarelse af enkepensionsret ved separation og skilsmisse, jfr. lovene nr. 268 af 14. juni 1951 og nr. 261 af 4. juni 1969 om ændring af denne lov, under visse betingelser bevarer deres ret til enkepension, herunder enkepension i henhold til lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. Tilsvarende regler gælder efter den pågældende lov ikke for fraskilte mænd.

Til nr. 3.

Ved fastsættelsen i lov nr. 231 af 2. juni 1977 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension af de månedlige timegrænser, 44 og 87, for betalingen af henholdsvis $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ af fuldt ATP-bidrag blev disse beregnet som $4\frac{1}{3}$ af de tilsvarende ugentlige grænser, afrundet opad til nærmeste hele timetal.

For den gruppe lønmodtagere, der er lønnet *månedsvís*, men beskæftiget et vist *ugentligt* antal timer, har omregningen af den ugentlige beskæftigelse til et månedligt timetal imidlertid givet anledning til en vis usikkerhed, idet månedslønnede med 20 og 10 timers ugentlig beskæftigelse ikke nåede op på mere end $86\frac{2}{3}$ henholdsvis $43\frac{1}{3}$ timer, som kun berettigede til $\frac{1}{3}$ bidrag, henholdsvis intet bidrag, i modsætning til ugelønnede, for hvem der med samme timetal skulle indbetales $\frac{2}{3}$ henholdsvis $\frac{1}{3}$ bidrag.

Problemet er foreløbigt søgt løst administrativt, men det foreslås at skabe helt klare regler ved at ændre de månedlige timegrænser på 44 og 87 timer til $43\frac{1}{3}$ respektive $86\frac{2}{3}$ timer. Herefter vil der være overensstemmelse mellem uge- og månedslønnede med samme timetal.

Til nr. 4.

Forslaget er redaktionelt.

Til nr. 5.

Ved lov nr. 231 af 2. juni 1977 om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension ændredes efter indstilling af Arbejdsmarkedets Tillægspensionsbestyrelse bestemmelsen i § 26, stk. 4, om anbringelse af Arbejdsmarkedets Tillægspensions